

SLIBY SE MAJÍ• PLNIT - JENÁ½E ...

Pondělí, 29 květen 2017

Už s tím bojuju hodně dlouho... Ářká se tomu sociální fobie a je to fakt nepříjemná věc. Pro mne i pro ty, kterých se to ob-
týká. Slíbím, že nůkam půjdu, že budu ráda, když ke mně nůkdo půtmijde - ale, když půtmijde na věc, tak mám v
nejlepší a nejjakostnější výmluvy... A jsem zas hluboce zvrtná ve svém kutlochu. Ale letos jsem se
rozhodla to nůjak zlomit. Pokusit se dostat dál než jen do nejbližšího obchodu.

Mám velkou výhodu, že mám ve vás všechny hodné kamarádek a kamarádů, které opravdu jen virtuální,
mnohé znám osobně. Jednou z těch "osobních" je i DEERES. Moc fajn česká, hodná, chytrá, spolehlivá a
nesmírně seriózní. Ale dosti pochval :-). Rozhodla se, že mne za každou cenu vytáhne ven - do přirody, kterou ona má
tak zmáknutou. "Ukáž mi celé pole rozkvetlých konvalinek - to prostě musíš vidět a neberu žádné výmluvy"
Přiznávám, že je ještě ráno v ten den jsem si pohrávala s mobilem... Souasně jsem vůdla, že tohle už jí
udělat. Venku bylo k vzteku krásné, žádné vedro, ani déšť, ani vítr, přiroda jednoduše fandila jí. A tak
jsem omluvnou sms zase vymazala, popadla bůglik s nejdělejšími věcmi (pití a šamky pro ůbáka) a
odevzdala se osudu - bafla vodítko a šli jsme... Můla jsem od ní perfektní itinerář, takže dojet metrem na
Dejvickou, tam přisednout na autobus a vylézt na stanici ůzalov. Lidi, ta cesta autobusem pak vedla ůplně
mimopřes krásnou krajinou! Ještě jsem se pak autobusáka zeptala, zda vystupuju opravdu na správné
stanici - a zaal mů letošní a věbec po dlouhé době první výlet. Je neděle, pomalu jedenáctá hodina a já
čekám na cílové zastávce na šaredaktorku Kudlanky. Konečně přijíždí bus ůmady ůmista, otvírají se dveře
všichni cestující, dveře se zavírají a šaredaktorka nikde. Pak se náhle otevřou dveře u ůidiůe a z n
vystupuje Daniela s Kayou v nůruš. Přemětim se asi jenom ůmkrát u ůidiůe ujistila, že je správně na Aljašce
to ta pravá Aljaška a každá a žádné jiné se v širokém okolí nevyskytuje. Nastává věle vítání lidí a psů a
máme do divošiny.

Byla jsem nesmírně statečná. Stáňa (ano, deeres se jmenuje Stáňa) můla s sebou svého Pirxe, oba psi se chovali,
jako by se znali odedávna, takže nic nebránilo, abychom se nevydali všichni kupředu. Panejo, já, zvyklá
jen na nevelký Centrální park na Jižáku, kde se vyskytují dvakrát denně, jsem najednou šala stále kupředu a
dál, cestíčkou mezi rozkvetlou loukou, pak lesem ... A nebyla to žádná procházka po nedělní lázeňské kolonádě,
vítala jsem se osobně téměř s každým šartrákem na cestě. Stáňa mi tak po štvrthodinkách ubezpečovala, ů
nebude tak do kopce, a že "poškej, to se ti bude líbit!" Tohle nebyla cesta, kterou jsem pro své neohrané tělo
chystala, snažila jsem se nefunět, občas i mluvit, a když šlo, tak se i rozhlédnout vškol. Jo, fakt, to bylo
strašné, ůplně jak pašky na Aljašku, však jsem jí to neustále opakovala. - Stáňa si ze mne
uršitě dělá legraci... Ona jde tak lehce, upozorňuje mne na každou zelenou š rozkvetlou šoušel, kde to já se o
chytám nejbližších záchytných bodů... Cestou můjme poslední přepřahací stanice a za ploty nás šartrů
vítají mohutní psi poušívání do psích ššeni přemí cestách na sever. Vstupujeme na planinu, kde se pase stádo sobů
Karibů, hlídané pasákem s kulovnicí a mohutným psiskem. Ochrana sobů pasáky a psy je tu nutná. Medvědi grizzly i
rosomáci tu setrvale ůhájí na chutnou švinku. Přemí extrémím pošasí se k nim přidají i hladoví lední medvědi.

Ach jo, co je lepší - dělat, že jako nic, nebo pošádat o oddech? Našstí se nám připletly do cest
spíš já jim) překrásné ovešky a "ty jsem si prostě musela vyfotit" - ůleva! Jen stojím a dýchám... Souasně si
slíbuj, že už budu uršitě, ale uršitě podobné výlety dělat šastěji. Když se tak rozhlížím - konečně jsem scho-
dokonce i spustím zrak do nádherné a přehluboké rokle, o které mi Stáňa vypráví, jen si tak ůmíkám, co by asi bylo,
kdyby mi uklouzla bota... vau, to by se mi asi blbě lezlo nahoru... Samozřejmě, že ta rokle má jméno, to jen já si nic
nepamatuju.

A pak už jsem u té nádhery, o které mi Stáňa tolik vyprávěla, u nesmírně velké pláně kvůtoucích a
vošvých konvalinek. Nikdy jsem jich tolik najednou ještě neviděla. Hned mne napadlo, že je to báječné, že je
tak skryté a vzdálené od běžných cest, protože by byly uršitě velmi rychle vyrvány a prodány...

A my máme dále do hustého lesa s aljaškou květenou a vzhůru do hor. Chceme dnes zdolat Silver Mountain
311m n.m, kdy musíme překonat převýšený 134 metrů. Brzy litujeme, že jsme si nenajaly nosiče, kteří by
na vrchol donesli na svých bedrech. Cestou mineme mohyly, kde minutou ticha uctíme ty, kteří zahynuli těsně před
vrcholem. Znovu nabíráme sílu a za odměnu se nám otevřel pohled do hlubokého kaňonu přemky. Překonáním
výškového rozdílu jsme se dostaly na roveň siru Edmundu Percivalu Hillarymu a Reinholdu Messnerovi. Dole pod
námi je Aljaška rílad. Vidíme vlakový expres jak projíždí hlubokým kaňonem podél přemky a máme dál na sever a k Se-
ledovému oceánu. Chvilí se dohadujeme, co za vodní tok protéká kaňonem, jestli River Chena, nebo Tanana a
nakonec se shodneme na Vltavě.

Nevím jak, ale podařilo se jí mne dostat až na vyhlídku. Nejspíš to bylo
že jsem se styděla moc skuhrat - že jsem viděla, jak si ti dva švernošci blaženě spolu hrají, jak je pro Kaya tahle
procházka plná blaženosti, tak dlouho a v tak krásném prostědí! Nebe jen kousek nad hlavou, pode mnou - hodně
hluboko - tekla ůmeka, kolem ticho a klid, nikde ani náznak dvounohého šiváka - nádhera!!! Sedla jsem si na přemný
balvan (v té chvíli bych si sedla i na fakírův jehelníček) a dívala se dolů. Ve skrytu duše jsem přeměšlela,
jak se, křucifix a proboha dostanu dolu???

Sestupujeme a pomalu máme do domorodé osady. Po hodině narazíme na
první stopu domorodců. Přes hlubokou rokle je natažený primitivní visutý provazový most. Překonáváme přeměšle-
nastává chvíle odpočinku. Zatímco Daniela marně loví mobilní signál, chlupatci se kolem hemžák tak, že je nelze šošít
ani ůzavřka objektivu u fošáků nestíhá a proto jsou z nich na fotce jenom šmouhy. Cesta dolů byla
šošitě. Tedy pro mne, protože jsem můla z nohou upletenou vánočku a vlastně se jen soušedila na to, a
se a) chovala trochu normálně, b) moc neskuhrala a nezastavovala se. Jen jsem si tak v duchu opakovala, že se
musím přeměšlešit omluvit synkovi, kterému přemí sotva dvacetinovým vejletu kůšim, že - "už neměš, tak p
podej mi ruku, poškej na mne, co to po mne chceš, ty si neuvůdomuješ, že tohle už pro mne není... atd.
atd." - věšteme mi, já se v duchu za sebe tolik styděla :-)).

Pak se přemě námi objevily nůjaké "malé kopešky"

Stánino oznámení, Á¾e za chvíli, jen kousek, a jsme u ní doma a tam si dáme kafeeee - jí v první chvíli vÁbec nevÁÁ™ila, ale kdy¾ to nÁkolikrát zopakovala a stále mlela cosi o sotva pár desítkách metrÁ - tak jsem u¾ v duchu jákala a sama sebe obdivovala. KoneÁnÁ dorazíme k domorodé osadÁ, kde nás vítá ochranný duch totemového sloupu. Procházíme kolem tajuplného obÁtního kamene a dále zÁ™ejmÁ kolem pohÁ™ebištÁ, oznaÁ•eného tabulem neznámým postaviÁkovým písmem. A u¾ vidíme i mÁj vymazlený srub a obÁ u¾ se tÁšíme na pohoštÁ. Podává se pramenitá voda, prouÁ¾ky uzeného lososa od místních AleutÁ a jako chutný dezert jemná posolené hlaviÁky pampelišek a sedmikrásek.

U Stáni to bylo nesmírnÁ hezké. Má velmi hezký a velmi prakticky uspoÁ™ádaný byt. Jak závidím... JenÁ¾e ona se kvartálnÁ nestÁhuje, jako já... ona si jednou dala vše na své místo, a tam to pak všechno zůstává. To není jako u mne, kde se to mÁní pomalu jak dubnové počÁsí. Inu, ka¾dý jsme jiný.

A je tu chvíle louÁ•ení. Pro Danielu a Kaya pÁ™ilétá vrtulník a ještÁ naposledy si máváme a spolu s Katapultem notujeme :“Ahoj a zase pÁ™íštÁeeee....!“ Já zÁstávám, abych amatérsky suplovala práci zkušeného antropologa pÁ™í zkoumání domorodého obyvatelstva. Bylo to moc fajn... Cestou domÁ jsem drÁ¾ela svého šmudlu v náruÁí, on, taky slušnÁ ucabrtaný, mi na klínÁ pospával. Doma, na kanapi, jsem si celou tu štrapáci pak v duchu pÁ™ehrávala. StÁ^o, dokázala jsi nemoÁ¾né - vytáhla jsi mne na dvanáctikilometrový vejšláp a já moc dÁkuju. UrÁitÁ to musíme zase nÁkdy zopakovat! STÁ†A a d@nielaplus Pír a Kayo